

KRITERIJI BESEDNOVRSTNOSTI V SODOBNEM SLOVENISTIČNEM JEZIKOSLOVJU

Robert Grošelj

Filozofska fakulteta, Ljubljana

UDK 811.163.6'367.62

UDK 811.163.6'36:929Bajc A.:929Toporišič J.

Prispevek je posvečen pregledu in problematizaciji besednovrstnih kriterijev ter analizi njihove prisotnosti in hierarhizacije v *Slovenski slovnici* Antona Bajca idr. (1971) in *Slovenski slovnici* Jožeta Toporišiča (2004). V obeh delih se pojavljajo predvsem skladenjski, pomenski in oblikovni kriterij, pri čemer je njihova hierarhizacija različna – v slovnici Bajca idr. je vodilni pomenski, pri Toporišiču pa skladenjski kriterij. Kljub temu se zdita obe besednovrstni klasifikaciji problematični, saj prihaja do prepletanja besednih vrst in podvrst.

besedna vrsta, kriterij, pomenoslovje, oblikoslovje, skladnja

The aim of the article is to examine and evaluate the part-of-speech criteria and to analyze their presence and hierarchical distribution in two contemporary *Slovene grammars*, by Anton Bajec et al. (1971) and by Jože Toporišič (2004). Both grammars are characterized by syntactic, semantic and morphological part-of-speech criteria, but with a different hierarchical distribution: the dominant criterion in the 1971 grammar is a semantic one, while in Toporišič's grammar it is a syntactic one. Despite the differences in criterion distribution, both part-of-speech classifications appear to be problematic because of the overlapping classes and subclasses.

part of speech, criterion, semantics, morphology, syntax

1 Uvod

V zadnjem času se – ob nastajanju dveh slovarskih konceptov na Slovenskem – ponovno aktualizira vprašanje besednovrstnih opredelitev v jezikoslovnem opisu slovenščine. Namen prispevka je tako najprej pregledati (deloma problematizirati) možne besednovrstne kriterije (večinoma po Kempgen 2008) ter nato pregledati njihovo upoštevanje in hierarhizacijo v dveh ključnih slovnicih delih slovenskega jezika v drugi polovici 20. stol., v *Slovenski slovnici* Antona Bajca idr. (1971) in *Slovenski slovnici* Jožeta Toporišiča (2004).

2 Kriteriji besednovrstnosti

Pri določanju besednih vrst sodijo med »klasične« kriterije pomenski, oblikoslovni in skladenjski (prim. Čermák 2001: 180–181; Dürscheid 2007: 23–27; Salvi 2013: 16). Kljub temu pa je besedje možno opredeljevati tudi na podlagi drugih kriterijev –

Kempgen (2008: 37–64) jih pri razčlembi ruske besednovrstne teorije¹ navaja šest: *funktionalne, distribucijske, pogostnostne, skladijske, pomenske in oblikoslovne*.²

2.1 Funkcionalni kriteriji

Funktionalno (oz. topološko) se besedne vrste določajo glede na položaj besed v višji skladijski enoti, stavku; pojavljanje na začetku, sredini ali na koncu stavka bi torej pomenilo ločene razrede (kar se seveda razlikuje od raziskav, ki analizirajo pojavljanje že opredeljenih besednih vrst v omenjenih položajih).³ Kempgen se do kriterija ograjuje, saj se besede (npr. ruske, podobno tudi slovenske) lahko pojavljajo na raznih mestih v stavku, in ugotavlja, da je na podlagi tako omejenega števila funkcionalnih razredov nemogoče predvideti npr. bolj raznovrstne oblikoslovne razrede (kvečjemu bi lahko ugotavljali njihovo prekrivanje; Kempgen 2008: 40–41).

2.2 Distribucijski kriterij

Distribucijski kriterij se nanaša na pojavljanje prvin ene ravnine ob drugih prvinah iste ravnine – optimalno gre torej za preverbo, ali se lahko vsaka beseda pojavlja ob vsaki drugi besedi. Dve besedi sodita v isti razred, če lahko zasedata isti položaj (Ivić 1970: 142). Kriterij je po Kemp genu primeren predvsem za zaprte sisteme (prim. fonologijo), ne toliko za odprte. Opazovanje distribucije že obstoječih razredov pa bi v primeru besednih vrst pomenilo njeno neuporabnost kot odločilnega besednovrstnega kriterija (Kempgen 2008: 42–43).⁴

2.3 Pogostnostni kriterij

Besede bi se lahko v posamezne razrede uvrščale tudi glede na pogostnost v jeziku, vendar pa je z vidika optimalnosti tovrstne členitve problem v izgradnji popolnega korpusa, v katerem bi se vsaka beseda pojavila vsaj enkrat. Po Kemp genu obstaja sicer možnost, da bi se drugače pridobljena klasifikacija preverjala glede na pogostnost ali pa da bi se pogostnostni kriterij uporabljal skupaj z distribucijskim (Kempgen 2008: 44–46).⁵

¹ Kempgenova analiza (absolutiziranih) besednovrstnih kriterijev se nanaša na ruski jezik in jezikoslovje. Upoštevanje njegovega izhodišča se lahko upraviči na podlagi bogate jezikoslovne tradicije in produkcije, jezikovne sorodnosti in tipološke bližine ruščine in slovenščine.

² Čeprav je Kempgen dopolnil »klasične« kriterije, pa nekateri jezikoslovci (prim. Wälchli 2008) opozarjajo še na druge vidike, npr. pragmatično-pomenskega, funkcijskoskladijskega, odvisne od izbrane jezikoslovne smeri (prim. pogl. 2.7).

³ Prim. t. i. Stellungsfeldermodell v nemški (stavčnočlenski) skladijski (Dürscheid 2007: 89–107).

⁴ Wälchli (2008: 2) za besednovrstne opredelitve v ameriškem strukturalizmu ugotavlja, da so jezikovno specifične in temeljijo na obliki in distribuciji, npr. angl. *clean* sodi v razred AV (pridevnik/glagol), *yellow* pa v NAV (tudi samostalnik).

⁵ Kot zgled je navedena analiza Ellegårda, ki besede členi na pogoste (w) in nepogoste, v nadaljevanju pa raziskuje sopojavljanje besed iz podskupin (w). Ko ugotovi, da se besede iz podskupine (a) skoraj nikoli ne pojavijo neposredno pred drugimi besedami iz (w), temveč vmes stoji ena nepogosta beseda, poskuša »vmesne« besede kategorizirati (prim. Kempgen 2008: 45–46). Prim. sicer sodobni algoritmični pristop k besednim vrstam (razredom besednih oblik) in besednim razredom v Wälchli 2008 (6–23; kombinacija distribucije in frekvence).

2.4 Skladenjski kriterij

Po Kemp genu v ruski jezikoslovni teoriji resnično skladdenjske klasifikacije besednih vrst ni – manjka torej členitev, ki bi izhajala iz pojavljanja besed na opredeljenem (in opredeljivem) stavčnofunkcijskem položaju. Besedna vrsta in stavčni člen sta neprimerljivi kategoriji: slednji so lečasne funkcije besednih oblik v konkretnih stavkih – gre za vrsto zunanjih značilnosti, ki temeljijo na nekem uveljavljenem razlikovanju, kot notranja značilnost pa se lahko razume kvečjemu funkcijski potencial besede. Vprašljivo je tudi, ali je stavčne člene sploh mogoče opredeliti brez že določenih besednih vrst (prim. opredelitev osebka, povedka v inflektivnih jezikih), medtem ko so ugotovitve tipa »besedne vrste so morfoložizirani stavčni členi« historične (Kempgen 2008: 47–51).⁶

2.5 Pomenski kriterij

Prav tako se zdi z vidika obstoječih opredelitev problematičen absolutiziran pomenski kriterij, ki ne upošteva izrazne ravnine. Možna bi bila klasifikacija s pomočjo slovnichopomenskih sestavin, npr. *hiša* 'HIŠA + ženski spol + sklon + število', a to hkrati pomeni, da lahko popoln pomenski opis besede opravimo šele po opisu slovnichnih kategorij oz. da pomenski opis predvideva formalno (slovnichno) analizo. Kempgen (2008: 52–59) meni, da je obstoječe opredelitve tipa predmetnost treba razumeti kot sekundarne oznake, ki ustrezajo nekemu naboru slovnichnih kategorij, in da bi dosledno upoštevanje pomenskega kriterija privedlo do vzpostavitve besednih vrst, drugačnih od obstoječih. Tudi števnik, ki veljajo za pravi pomenski besedni razred, niso neproblematični, ker so vsaj v delu prekrivni npr. s samostalnik, pridevniki in torej ne predstavljajo enoznačnega razreda.⁷

2.6 Oblikoslovni kriterij

Pri oblikoslovni klasifikaciji besednih vrst Kempgen navaja dve možnosti: členitev besed na podlagi pregibnosti (pri čemer je treba v nadaljevanju – zaradi omejenosti delitve besed na pregibne in nepregibne – nujno upoštevati še druge kriterije, npr. natančnejšo morfemsko analizo) ali nabor slovnichnih kategorij (kar predvideva izhodiščno analizo posameznih besednih oblik). Avtor ob tem omenja, da se pri določitvi slovnichnih kategorij velikokrat upoštevajo vsebinske (tj. pomenske) značilnosti (Kempgen 2008: 60–63).

⁶ Kot funkcijskoskladdenjsko bi lahko opredelili členitev besednih vrst v funkcijski slovnici (K. Hengeveld, J. Rijkhoff). Besedne vrste (t. i. leksikalni razredi predikatov – glagolov, samostalnikov, pridevnikov in prislovov) se določajo glede na njihovo univerzalno funkcijo v predikaciji: glagol je glava predikacijske fraze, samostalni referenčne fraze, pridevnik je modifikator referenčne fraze, prislov pa predikacijske (Wälchli 2008: 3; prim. Anward 2001: 727–728).

⁷ Prim. t. i. neoklasično členitev na besedne razrede s pomensko hevrstiko (N. Evans, T. Osada), ki jo zaznamujejo kompozicijskost (pomenske razlike v rabi nekega leksema na dveh skladdenjskih položajih je treba pripisati položaju), dvosmernost (če lahko X uporabimo kot Y brez spremembe, mora to veljati tudi za rabo Y kot X) in izčrpnost (za vse besede v razredu veljajo enake ugotovitve). Besedne vrste so jezikovno specifični razredi (prim. Wälchli 2008: 3).

2.7 Pragmatično-pomenski kriterij

Za Crofta besedne vrste niso jezikovno specifični slovnični razredi besed, temveč omejene tipološke (konceptualne) univerzalije, ki temeljijo na pragmatično-pomenskem kriteriju. Za vsako propozicijsko dejanje je namreč en pomenski besedni razred manj zaznamovan od drugih dveh: za referenčno dejanje so značilni predmeti (*objects*), za predikacijsko dogodki (*actions*) in za modifikacijsko lastnosti (*properties*; prim. Wälchli 2008: 2; Fradin 2003: 15–17). Kot problematična se (npr. za slovenščino) kaže omejitev na tri besedne vrste, ki bi v nadaljevanju zahtevala dodatno členitev besedja.

2.8 Delni povzetek

Panzer v zaključku ene od analiz (formalnih) besednovrstnih pristopov pravi, da je v jezikoslovni praksi pogost kompromisen, nedosleden, na tradiciji temelječ eklekticizem in subjektivizem, ki poudarja različne kriterije in na tej osnovi vzpostavlja zdaj takšne, zdaj drugačne besedne vrste.⁸ Poleg tega vsi kriteriji, kot ugotavlja Kempgen (2008: 63–64), niso enako primerni za besednovrstno členitev (v ruski jezikoslovni teoriji se kot najbolj uveljavljen kaže oblikoslovni).⁹

Sklenemo lahko, da so besedne vrste večinoma rezultat kompleksne (univerzalne ali jezikovno specifične) členitve besedja na omejeno število čim bolj jasno zamejenih razredov; njihova opredelitev običajno temelji na različnih kriterijih, med katerimi se – zaradi njihove večje oz. manjše primernosti in doslednosti klasifikacije – vzpostavlja določena hierarhija.¹⁰

⁸ Prim. predlog N. Nau, ki besedne vrste določa glede na vrsto idealnih postulatov, kot so izčrpnost (opredeljivost vsake besede), nedvoumnost (beseda sodi v en razred), taksonomija (hierarhizacija), edinstvenost (enobesedni razredi), intuicija (enostavna klasifikacija), malo razredov, jasne razlike, malo kriterijev, konsistentnost in oblikovni razredi. Besednovrstni kriteriji lahko variirajo (kar lahko privede do oblikovanja leksikalnih, oblikovnih, funkcijskih oz. pomenskih, morfoloških, skladenjskih ali eno- oz. večkriterijskih razredov itn.), tudi glede na namen členitev, kar pomeni, da se lahko klasifikacije za slovnice, slovarje in medjezikovne primerjave med seboj tudi razlikujejo (Wälchli 2008: 4–5).

⁹ Verjetno se problematičnost opredelitev skriva v tem, da ne gre – po Crystalu – za predсловnične kategorije, saj besedne vrste previdevajo slovnico, torej so abstrakcije slovničnih in drugih kriterijev. Šlo naj bi torej za prvine slovničnega metajezika, ki služijo za opisovanje zanimivejših skladenjskih razmerij (Kempgen 2008: 64).

¹⁰ Prim. pogled Anwarda (2001: 726–734), za katerega besedne vrste predstavljajo leksikalizacijo kombinacij pomenskega razreda in skladenjske funkcije, ki se jim v nadaljevanju pridružujejo še oblikoslovne, diskurzivno-pragmatične idr. kategorije. Anward opozarja, da se jeziki glede leksikalizacije obnašajo različno, da je lahko pomenski razred različno leksikaliziran (prim. razred *kraj* kot predlog *v*, samostalnik *smr*, glagol *vstopiti*), da leksikalne enote niso omejene le na eno funkcijo (t. i. skladenjska širitev, npr. *človek* v argumentni ali predikativni funkciji) itn. Besedne vrste so – po njegovem mnenju – stabilne in koherentne jezikovno specifične posplošitve širitev jezikovno specifičnih leksikalnih enot, ki gravitirajo k enemu od pomensko-funcijskih presečišč (Anward 2001: 734).

3 Pregled kriterijev besednovrstnosti v *Slovenski slovnici* Antona Bajca idr. (Bajec idr. 1971) in *Slovenski slovnici* Jožeta Toporišiča (Toporišič 2004)

3.1 Vodilni besednovrstni kriterij

V *Slovenski slovnici* Bajca idr. je hierarhično najvišji pomenski kriterij (Bajec idr. 1971: 129),¹¹ medtem ko so za Toporišiča (2004: 255) besedne vrste predvsem množice besed z enakimi skladenjskimi vlogami.¹²

3.1.1

Pomenske opredelitve so pri Bajcu idr. vedno navedene ob začetni predstavitvi posamezne besedne vrste (prim. Bajec idr. 1971: 131, 157, 190, 202, 270, 303), pri čemer je treba pri *zaimkih*, *predlogih* in *veznikih* kriterij razumeti funkcijsko (prim. nadomestna vloga zaimkov, razmerni pomen pri predlogih, ki »izražajo razmerje med dvema predmetoma«, in veznikih, ki »vežejo besede in stavke«; prim. Bajec idr. 1971: 171, 289, 301).

3.1.2

V Toporišičevi slovnici se skladenjski kriterij – kljub hierarhično najvišji vlogi – ne pojavlja vedno kot začetni, definicijski kriterij posamezne besedne vrste: tako sta npr. *glagol* in *prislov* izhodiščno opredeljena pomensko in oblikovno (prim. Toporišič 2004: 345–346, 406), medtem ko je njuna (skladenjska) raba predstavljena v nadaljevanju, kar se razlikuje od doslednega upoštevanja hierarhizacije kriterijev v Toporišič 1974/75.

3.2 Ostali kriteriji

Med ostalimi besednovrstnimi kriteriji sta v *Slovenski slovnici* Bajca idr. (1971: 129) izpostavljena oblikovni (z besedotvornim)¹³ in raba (skladnja), medtem ko Toporišič (2004: 255) navaja neskladenjske oz. »druge lastnosti« (tvorjenost, slovnične kategorije, konverznost itn.)«, ki pa morajo biti skupno razločevalne, sicer se vrste delijo na podvrste, prim. zaimki in nezaimki.

3.2.1

Slovenska slovnica Bajca idr. posamezne besedne vrste obravnava še po obliki (npr. (ne)pregibnost, slovnične kategorije, paradigmatika), glede na rabo in besedotvorje.¹⁴ Posamezne značilnosti se lahko prepletajo (tudi s pomenskim kriterijem), kar povzroča delno brisanje njihove hierarhizacije in neuravnoteženost obravnave (prim. rabo, ki ponekod vključuje pomenske, oblikovne in skladenjske podatke).¹⁵ Poleg

¹¹ Prim. 9 »tradicionalnih« besednih vrst v *Slovenski slovnici* Bajca idr.: *samostalnik*, *pridevnik*, *zaimek*, *števnik*, *glagol*, *prislov*, *predlog*, *veznik* in *medmet*.

¹² Prim. 9 novih besednih vrst pri Toporišiču (2004: 255–256): *samostalniška* in *pridevniška beseda*, *glagol*, *prislov*, *povedkovnik*, *predlog*, *veznik*, *členek* in *medmet*.

¹³ Prim. tudi pomen »je določen z osnovo in priponami vseh vrst« (Bajec idr. 1971: 129).

¹⁴ Predlog je predstavljen celo distribucijsko – postavlja se namreč pred imena (Bajec idr. 1971: 289; prim. Bernjak 2001: 7). Izjemne so zgodovinsko-razvojne osvetlitve, prim. veznike (prim. Bajec idr. 1971: 302).

tega, kot navaja Toporišič (2003: 70–72), prihaja do mešanja kriterijev in »hibridnih« opredelitev posameznih podvrst, npr. »po slovnični obliki so [svojljni zaimki] pridevniki«, deležniki na -č so »po obrazilih in stavčni rabi [...] pridevniki«, glagolniki »so po obliki samostalniki« (prim. tudi obravnavo glagolnika pri besedotvorju samostalnika) itn. (Bajec idr. 1971: 152, 175, 261, 264).

Lahko bi povzeli, da ima v *Slovenski slovnici* Bajca idr. pomenski kriterij ne samo opredeljitveno vlogo, temveč je tudi korektiv, s katerim se »drugotno« (oblikovno, skladijsko) prekrivanje besednih vrst in podvrst odpravlja – a ne dosledno, prim. ugotovitev, da imajo deležniki na -n, -t »danes izrazito prideven pomen« (Bajec idr. 1971: 263).

3.2.2

Pri Toporišiču lahko med neskladijskimi besednovrstnimi kriteriji izpostavimo predvsem pomenskega in oblikoslovnega (z besedotvornim), ki avtorju služita za izčrpnjši opis besednih vrst, pa tudi za njihovo členitev na podkategorije (podvrste) – pomensko pri npr. *pridevniški besedi*, *prislovu*, *medmetu*, skladijsko-pomensko (funkcijsko) pri *predlogu*, *vezniški besedi*, *členku* (besedilno), oblikovno pa v prvi vrsti pri *samostalniški besedi*.¹⁶ Kljub zavzemanju za enumnost besednovrstnih opredelitev (prim. Toporišič 2003: 84) pa se v *Slovenski slovnici* pojavljajo nedoslednosti, ki kažejo bodisi na problematičnost (v prvi vrsti) skladijskega kriterija bodisi na vpliv drugih kriterijev, s katerimi se meje med vrstami brišejo (posredno se »vsiljuje« tradicionalna konceptualizacija). Nepopolnost skladijskega kriterija se skriva v njegovi absolutni nerazločevalnosti, saj se vrste lahko določajo šele na podlagi seznama vseh pomensko-slovnih značilnosti;¹⁷ tudi sprevrženost (kot besedotvorni kriterij) ni dosledno upoštevana (Cazinkić 2012: 180). Kot problematične vidike bi lahko omenili uvrstitev zaimenskih oblik v *nje pogledi*, *njih dela* (kot *Janeza razmišljanje*) med pridevniške besede;¹⁸ obravnavo nekaterih glavnih (od 5 do 99), količinskih

15 Vsebinska predstavitev pri svojljnih zaimkih vključuje tako pomenske (svojina), oblikoslovne (ujemalne slovnične kategorije spola, sklona, števila) in skladijske značilnosti (prim. pridevnost), oblikovna oblikoslovne (prim. oblike, spol, sklon, število odnosnega samostalnika ter osebo, število, včasih spol lastnika) ter pomensko-skladijske (prim. povratno-svojljni zaimke izraža svojino oseba v stavku) itn. (Bajec idr. 1971: 175–176).

16 Tako je npr. samostalniška beseda (samostalni, posamostaljena pridevniška beseda, samostalniški zaimek) najprej opredeljena skladijsko (stavčnočlensko), nato pomensko (predmetnost, prim. tudi vrste) in oblikovno – glede na izvor (besedotvorje) in oblikoslovne kategorije, kot so spol, podspola, sklanjatev, sklon, oseba, določnost, številskost, število. Opozorjeno je še na sprevrženost in vezavnost (Toporišič 2004: 255, 273–276). Predstavitev vezniške besede se začne s tavitološko opredelitvijo »skladijska besedna vrsta«, ki pa ima pomensko-skladijsko dopolnitev (razmernost, ne vpliva na pregibanje). V nadaljevanju so tipi vezniških besed (vezniki, sovezniki – oziralni in vprašalni zaimki, členki) predstavljeni glede na obliko (delnost, besednost) in skladijsko-pomensko rabo, tj. prirednost/podrednost in pomen oz. stavčnočlensko (Toporišič 2004: 426–444).

17 Prim. protislovnost nekaterih opredelitev (vloga povedkovega določila pri samostalniški besedi, pridevniški besedi in povedkovniku, pri čemer je v tem oziru problematičen že povedkovnik sam, prim. *rad, lahko*; Toporišič 2004: 412) ali nedorečenost (npr. »skrčki, ki nadomeščajo izpustne stavke« za *členke*; Toporišič 2004: 445).

18 Celu na podlagi distribucijskega kriterija (prim. Toporišič 2004: 319; Cazinkić 2012: 186).

ločilnih in nedoločnih števnikov med pridevniškimi besedami (kljub njihovi »samostalniškosti« v imenovalniku, tožilniku); omenjanje posamostaljenih in poprislovljenih pridevniških besed med pridevniškimi; obravnavo posamostaljenega nedoločnika pri samostalniški besedi in glagolu, glagolnika kot samostalnika (?), deležnika na -č, deležnikov stanja na -l in -n/-t kot pridevniških besed pri glagolu; problematiko povedkovnika (prim. kategorizacijo opisnih deležnikov, nedoločnika); terminološko izenačevanje prislovnih zaimkov (prim. neustrezno samostalniški, pridevniški zaimki) in zaimenskih prislovov, obravnavo posamostaljenih prislovov med prislovi itn. (Toporišič 2004: 301, 319, 331, 344–345, 399, 402–406, 411–412, 430; prim. Cazinkić 2012: 180, 186, 188, 193, 196, 200).

Skladenjski kriterij, ki ima v *Slovenski slovnici* Toporišiča vodilno vlogo, se kaže kot nepopoln – tudi v kombinaciji z ostalimi, saj ustvarja eklektično besednovrstno členitev, ki ji ne uspe jasno razmejiti posameznih kategorij. Predvsem razvrstitev kriterijev je velikokrat arbitrarna, s čimer prihaja do prepletanja skladske in pomenske kategorizacije besednih vrst in podvrst (prim. predvsem problematiko zaimkov, števnikov, neosebniških glagolskih oblik, povedkovnika), kar vpliva tudi na terminološko nedoslednost.

4 Sklep

V dveh ključnih slovničnih delih slovenskega jezika v drugi polovici 20. stol., *Slovenski slovnici* Bajca idr. in *Slovenski slovnici* Toporišiča, med besednovrstnimi kriteriji izstopajo skladski, pomenski in oblikovni (izrazito omejen je distribucijski), medtem ko funkcionalnega, pogostnostnega in pragmatično-pomenskega (po Croftu) nisem zasledil. Kriteriji so v obeh slovnicih različno hierarhizirani: pri Bajcu idr. ima opredeljeno vlogo pomenski kriterij, medtem ko je pri Toporišiču hierarhično najvišji skladski; ostali kriteriji so navedenima načeloma podrejeni. Obe besednovrstni kategorizaciji se – gledano v celoti – kažeta kot nepopolni, deloma arbitrarni, saj omogočata oblikovno, skladsko in pomensko prepletanje besednih vrst in podvrst (kar je lahko posledica tudi nestalne razvrstitve kriterijev).

Ugotovitve kažejo na odprto problemsko polje v slovenskem jezikoslovju – na besednovrstno kategorizacijo, h kateri bo treba pristopati z jasno (morda tudi drugače) opredeljenimi in dosledno hierarhiziranimi kriteriji (na podlagi ugotovitev Kempgena namreč menim, da bo besednovrstnih kriterijev več), s katerimi bo mogoče odpraviti obstoječe problemske točke.

Literatura

- ANWARD, Jan, 2001: Parts of speech. Martin Haspelmath idr. (ur.): *Language Typology and Language Universals 20/1*. Berlin, New York: Walter De Gruyter. 726–735.
- BAJEC, Anton, KOLARIČ, Rudolf, RUPEL, Mirko, (ŠOLAR, Jakob), 1971: *Slovenska slovnica*. Ljubljana: DZS.
- BERNJAK, Elizabeta, 2001: Teorija besednih vrst v slovenskem in madžarskem jezikoslovju. *Studia slavica savariensia* 1–2. 1–17.

- CAZINKIČ, Robert, 2012: Opombe k oblikoslovnemu delu Toporišičeve Slovenske slovnice (2000). *Jezikoslovni zapiski* 18/1. 179–205.
- ČERMÁK, František, 2001: *Jazyk a jazykověda*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, Nakladatelství Karolinum.
- DÜRSCHIED, Christa, 2007: *Syntax. Grundlagen und Theorien*. Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht.
- FRADIN, Bernard, 2003: *Nouvelles approches en morphologie*. Paris: Presses Universitaires de France.
- IVIĆ, Milka, 1969: *Pravci u lingvistici*. Ljubljana: DZS.
- KEMPGEN, Sebastian, 2008: »Wortarten« als klassifikatorisches Problem der deskriptiven Grammatik. Bamberg: Otto-Friedrich-Universität Bamberg.
- SALVI, Giampaolo, 2013: *Le parti del discorso*. Roma: Carocci.
- TOPORIŠIČ, Jože, 1974/75: Esej o slovenskih besednih vrstah. *Jezik in slovstvo* 20/8. 295–305.
- TOPORIŠIČ, Jože, 2003: Strukturalismus in der Slovenistik (am Beispiel der Wortartentheorie). Jože Toporišič (ur.): *Oblikoslovne razprave*. Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU. 68–84.
- TOPORIŠIČ, Jože, 2004: *Slovenska slovnica*. Maribor: Založba Obzorja.
- WÄLCHLI, Bernhard, 2008: Parts of Speech (General Perspective). Johanna Laakso idr. (ur.): *Uralic Typology Database Project Conference, Vienna 2008*. 1–24. <https://www.univie.ac.at/urtypol/BWps.pdf>